

Не можу без тебе
Лаванда Різ

Глава 1

— Оль, от скажи, мені обов'язково йти туди? Га? — Моя рідна тітка впадає в істерику, коли на неї кажуть «тьотя», тому тільки Оля без натяку на вік.

Я причапала на кухню похмурою тучою, щосили прикидаючись хворою та розбитою. Може повірить. Ну, не маю я жодного бажання йти з ними на цю вечірку для обраних і знайомитися з їхніми друзями. Я краще усаджу себе писати дипломну, другий тиждень не можу зібратися духом.

— Русю, що за питання? Звісно, ??йти обов'язково! ...Будеш смузї?

Вони з Аліною нещодавно повернулися з пробіжки і тепер ці шанувальниці здорового способу життя присмокталися до напою вічної молодості, але в мене ця зелена бовтанка викликає лише спазми в животі та кислу міну на обличчі.

— Я буду стару добру чорну каву... з цукром!

Почувши мої слова, двоюрідна сестра зневажливо пирхає. Ми з нею не ладнаємо, хоча однолітки й у дитинстві бачилися досить часто. Але ми різні, як червона планета та вухатий їжак, нічого спільного.

Ось вже два місяці, як я змушена була перебратися до них, і з того часу ми з Алькою цапаємося щодня. Ця зірка району всім стервам стерво. Ось і зараз, дивлячись на неї, апетит одразу пропадає.

— Русланко, ти зовсім з дому не вибираєшся. Заучкам теж треба себе провітрювати, — тітонька жартівливо штовхає мене плечем. Вона в мене красуня, струнка, підкачана, бо любить зависати у спортзалі. На неї всі мужики обертаються, коли вона йде до свого червоного ленд ровера. Тому що від неї віє впевненістю, успішністю та... добротою. Сестра моєї матері добра людина, чого не скажеш про її чоловіка і дочку, прости господи.

— Мені незатишно у незнайомій компанії. Інтроверту в таких обставинах хочеться лізти на стіни, — бурчу з важким зітханням, вже розуміючи, що не зможу відмовити тітці.

— Сонечко, тобі сподобається, Ольшанські дуже добрі люди, і друзі у них приємні та адекватні. Ми з Мариною та Владом дружимо вже багато років. Наша Алька була закохана

в їхнього сина ще з дитячого садочка.

— Мам!

— А чого ти мамкаєш я правду кажу. Даня тоді вже в школу ходив, а ти тільки навчилася вимовляти букву «л». І щоразу, коли ми зустрічалися для сімейних посиденьок, ти намагалася помацати його, годувала цукерками і постійно повторювала його ім'я. Так кумедно було спостерігати. А пам'ятаєш, як у восьмому класі ти освідчилася йому в коханні? — обожнюю, коли тітка, хай і люблячи, починає дражнити Альку, її тоді перекошує від злості.

— Я просто на ньому тренувалася! — Фиркає Алька і червоніє. Боже, що там за Данило такий, що вона у свої двадцять два досі заспокоїтись не може?!

— Марина сказала, що Даня порадує нас своєю присутністю. Власне кажучи, ця вечірка на його честь, святкуватимемо його повернення. Хлопець три роки прожив у Канаді і таки вирішив повернутися на батьківщину. Тому, Аль, у тебе є всі шанси зачарувати своє перше кохання.

— Мамо! — Алька театральнo заковує очі та посміхається. — Може, він там вже собі дівчину знайшов. Якщо немає спільних фоток в інстаграмі, це ще не означає, що він вільний.

Зрозуміло, весь цей час вона шпигувала за ним у соцмережах. Якщо я піду, то тільки щоб подивитися на цю її недосяжну мрію.

— Спиш і бачиш, як вискочиш за нього заміж? — сідаю навпроти неї демонстративно намазуючи масло на хліб. Що, хочеться хлібця? Бачу, як ти слинки ковтаєш. Але все борошняне ти собі заборонила через страх, що дупа виросте надто велика. А ось я такими проблемами не морочуся, тому отримую задоволення наскільки мені дозволяє стипендія та щедрість тітки.

— Тільки дурепа не мріятиме вийти заміж за такого хлопця, — нервово смикає плечем. — Забезпечений, гарний, розумний. І ти маєш піти з нами. Тому що на твоєму тлі я здаватимуся карколомною та найвродливішою!

От коза драна! Поки тітка відвернулась, показую Альці середній палець, забираю свій бутер і каву та йду до своєї кімнати. Є в мене така погана звичка — люблю жувати і дивитися в комп'ютер.

— Русланко, давай ми підберемо тобі одяг на вечір, — тітка заглядає через годину в піднесеному настрої. — Алька має стільки нарядів, є де розгулятися. Вона побігла в салон робити зачіску, тож можемо вільно господарювати в її шафі.

— Уклінно дякую, але ритися в її ганчір'ях я не буду і не вмовляй. Мені є що вдягнути. Скромно, але зі смаком. Тим більше, що Алька має блищати на моєму тлі. Не псуватимемо їй полювання на цього Данила.

— Ну, як скажеш. Не наполягатиму. Вже добре, що ти підеш із нами.

— Олю, давай я краще допоможу тобі на кухні. Посуд помию або приберуся. Мені не важко.

Алька їй такого не запропонує, а мені подобається поратися по хаті з умовою, що цієї зміюки немає поряд.

— Вже час збиратися, а вона квіточки не балконі поливає! Попелюшко, гайда на бал! Карету подано! — Влітає на лоджію Алька.

— Та встигну я. Зараз швиденько помию голову, накину сукню і готово, — заковувати очі я навчилася саме в неї.

Коли немає бажання нікуди йти нехай навіть до найкрутішого ресторану, ніби навмисне шукаєш причину, щоб затриматися. Тому Аліна ходить за мною наглядачем.

— Ти ні слова не сказала, як тобі моя нова зачіска. Русю, ти така неуважна. А потім ще дивуєшся, чому в тебе так мало друзів. Люди люблять, коли їм говорять приємне, трохи позитивних лестощів ще нікому не зашкодили.

Ох, як же мені хочеться схопити її за завиті локони та сунути під холодний душ!

— Не люблю я ці сюсі-пусі, цьом-цьом, ням-ням. Гидко. Нормальна у тебе зачіска, всіх затьмариш. Швейцар у ресторані першим знепритомніє, вражений твоєю красою.

— Яка ти все-таки ... — ворухить губками, подумки перебираючи слова, щоб вкусити мене болючіше. — Прямолінійна селянка! І як взагалі можна мити голову цим шампунем із АТБ? Я від тебе в шоці!

— Спасибі, тримати тебе в шоці це моя життєва мета. Може, вже вийдеш із ванної, поки я тебе шнуром від фену не придушила?

Я її колись трісну! Вона вже давно випрошує!

Одягаю сукню кольору темного шоколаду. Алінці воно страшенно не подобається, тому що в ньому моя талія здається ще тоншою. Підмахую тушшю вії, наношу блиск на губи, волосся каштановими хвилями просто струмує по плечах. Пірну в босоніжки і все, дівчина

готова терпіти тортури цього вечора.

— Таке враження, що ти за хлібом вийти зібралася, — бурмоче двоюрідна сестра, поправляючи на собі свою шикарну блузку. — Ти хоч уявляєш, які там люди зберуться?

— Аліно, заспокойся, — обриває її тітка. — Людина має право носити ті речі, в яких їй комфортно.

— Серйозно? А якби їй закортіло піти в піжамі?

— Наступного разу так і зроблю, — фиркаю у відповідь.

Потрібно придумати чим себе заспокоїти. Може, вишукані частування розчинять мій стрес або класна музика. Я чула, що у цьому ресторані грає живий саксофон. Дуже сподіваюся, що Алька займеться цим загадковим Данилом і відчепиться від мене.

...Все було чудово до фрази: «А це моя племінниця Руслана».

Тітка бере мене під руку і в мене таке враження, що її друзі та друзі їхніх друзів дружно дістали лупи, щоб мене як слід роздивитися.

— А Даня ще не приїхав? — Аліна мимоволі прямо таки рятує мене цим питанням, тому що вся увага одразу переключається на неї і моїй тітці не доводиться розповідати про бідну сирітку, якій вона дала притулок під своїм сильним крилом.

— Скоро буде. Цей парубок не любить приходити вчасно, — відповідає його мати, посміхаючись до Альки майже зі співчуттям. Здається, їй самій віриться, що її син клуне на нашу красуню.

Потрібно десь перечекати загальне пожвавлення, коли з'явиться винуватець урочистостей. Боюся, що мене засліпить Алькиною усмішкою або, чого доброго, ще знудить від її кокетства.

— Оль, я сумочку в машині забула, а в мене там... пристосування для припудрювання носика, — сміюся, простягаючи руку. — Дай ключі, піду прогуляюся. Я швидко.

Сумочку я забула навмисне, щоб був привід змитися.

Неспішно пройшлася до парковки, потім так само повільно повернулася до маленького зеленого дворика за рестораном і сіла на лавочку помилуватися квітами. Якби мені принесли сюди їжу, я, мабуть, залишилася б тут. Незрівняна краса! Власнику закладу великий респект!

— Дихаємо свіжим повітрям? — З-під зеленої арки раптом виринає брутальний тип скандинавської зовнішності в досить стильному прикиді і сідає поруч зі мною ніби інших лавок немає. Мало того, ще й пачку цигарок дістає.

— Здрастуйте, приїхали! Тютюновий терорист! Я не збираюся дихати цією поганню! Ти що тут один? — Не знаю, чого це я так на нього накинулася, напевно, тому що у мене стійка ворожість до самозакоханих красенів. По ньому видно, що він дуже високої думки про себе.

— Які ми ніжні та правильні, — зітхаючи, ховає пачку назад у кишеню. — Із такими принципами треба сидіти вдома. Тому що за дверима рідного гнізда купа людей, які можуть зіпсувати не лише повітря, а й життя, — у нього гарний голос, глибокий, оксамитовий, манливий. І дивовижні очі. Я навіть обомліла, коли він на мене зиркнув! Насиченого попелястого кольору з темним обідком. І безсовісно пухнасті вії. Тьху, ще не вистачало почати його роздивлятися та оцінювати. А він, мабуть, вже приготувався, що я зараз нахапаюся його феромонів, пущу слину і розтану.

— О, повір, я б із задоволенням залишилася вдома. Цікавість підвела. Захотілося побачити одного бідолаху, на якого запала моя сестра.

— Чому бідолаху?

Хм, сміх у нього теж приємний, заразливий. Слухаючи його, хочеться, як ідіотці, усміхатися у відповідь.

— Просто знаючи цю заразу мені його вже шкода.

— Я б теж на них залюбки подивився, щоб дати свою професійну оцінку. Бо я фахівець з будь-якого виду зарази. Покажеш? — Посміхаючись, встає і простягає мені руку. — До речі, я Данило.

Сподіваюсь, що ця історія припаде вам до душі! Щиро запрошую до нової карколомної історії кохання! Вони запалять останній літній місяць своєю чуттєвістю! Буду дуже вдячна за ваші відгуки та підтримку зірочками! Завжди рада новим читачам!